Otto Skorzeny „Comandourile Reichului”

Art-emis (/art-emis/) 16 Mai 2026

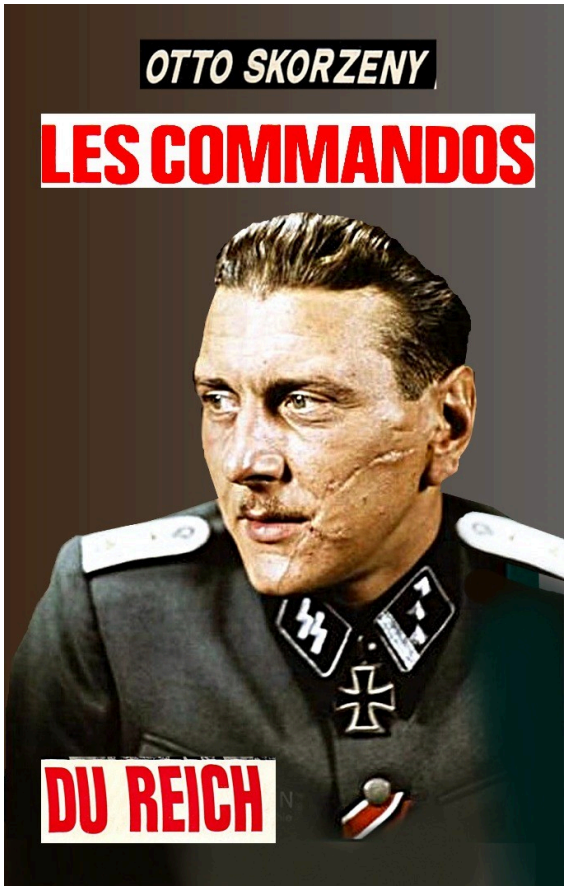

(/images/stories/autori/OTTO_SKORZENY-LES_COMANDOS_DU_REICH_1.jpg)

Fragmente din Otto Skorzeny, „Les Commandos du Reich”

Numele lui Otto Skorzeny este legat de o seamă de acţiuni ale echipei de comando create de el în ultimii ani ai războiului, 1943-1944. Cea mai importantă:eliberarea lui Benito Mussolini din mâinile trupelor italiene ale mareşalului Pietro Badoglio. Cea mai riscantă: încercarea de asasinare a lui Dwight David Eisenhower, comandantul suprem al forţelor aliate. Întreaga viaţă a lui Skorzeny sau cel puţin primele patru decenii ale ei au stat sub semnul faimoasei sale devize „Lebe gefärlich”! (Trăieşte primejdios!).

Născut la Viena în 1908, viitorul colonel Waffen S.S. şi comandant al renumitei unităţi speciale, de comandă, compania „Friedenthal”, apoi „Brandenburg”, apoi batalionul 502 de „Vânători S.S.” şi, în sfârşit, unitatea de luptă S.S. „Centrul”, Otto Skorzeny s-a remarcat încă din anii studenţiei drept un spirit îndrăzneţ. S-a duelat de cincisprezece ori, cicatricea care i-a brăzdat întreaga parte stângă a feţei fiind o mărturie a caracterului său dur. În 1931 s-a înscris în Partidul Nazist, iar la 12 martie 1938, cu ocazia anexării Austriei de cel de-Al Treilea Reich („Anschluss), a săvârşit, civil fiind, prima sa „faptă eroică”, reuşind să-l salveze pe preşedintele Austriei, Wilhelm Miklas, înainte de a fi linşat de naziştii fanatici. Şeful ramurii austriece a S.S.-ului, Ernst Kaltenbrunner, a fost înştiinţat de această acţiune curajoasă şi îl va ţine minte pe eroul ei.

După declanşarea războiului, la 1 septembrie 1939, tânărul inginer Otto Skorzeny se înscrie în aviaţia de război, Luftwaffe, însă va fi refuzat din cauza depăşirii limitei de vârstă. Avea atunci 31 de ani. Va fi redirecţionat către o vestită unitate de elită, a infanteriei şi blindatelor, Waffen S.S. Luptă în intervalul 1940-1942 în rândurile acesteia, ca ofiţer în personalul tehnic dintr-o unitate de artilerie grea, în cele două divizii Waffen S.S., Divizia 1 Leibstandarte Adolf Hitler şi Divizia 2 Das Reich. Se va remarca în luptele din Rusia, astfel că primeşte, la sfârşitul anului 1942, prima distincţie:Crucea de Fier. Este rănit de un şrapnel, astfel că în decembrie 1942 este retras de pe front şi internat într-un spital din Viena.

Odată externat, căpitanul Skorzeny nu este retrimis pe front, ci primeşte o însărcinare mai puţin obişnuită în raport cu ceea ce făcuse până atunci:crearea unei unităţi combatante speciale, formată din militari de elită, cu experienţa frontului, capabilă să execute misiuni dintre cele mai primejdioase, în spatele frontului inamic. Aşa s-a născut unitatea specială a Waffen S.S., compania „Friedenthal”, numită astfel după localitatea Friedenthal de lângă Berlin, unde îşi avea sediul. Operaţiuni:„Stejarul”, „Saltul mânzului”, „Grifonul”...

Unitatea de comando creată de Skorzeny s-a remarcat prin mai multe acţiuni, însă cea mai importantă a fost eliberarea lui Benito Mussolini, fostul dictator al Italiei, din mâinile trupelor italiene ale mareşalului Pietro Badoglio, care se predaseră anglo-americanilor, aşa-numita operaţiune „Stejarul” (12 septembrie 1943). Operaţiunea s-a încheiat cu succes şi i-a adus şefului grupului promovarea la gradul de maior. O altă operaţiune a fost încercarea eşuată de a-l captura pe Iosip Broz Tito, din cartierul său general din Drvar, la 25 mai 1944, operaţiunea „Saltul mânzului”. Luptând cu forţe superioare numeric, oamenii din comando au reuşit să ajungă la cartierul general doar cu câteva minute după ce Tito fusese evacuat de partizanii săi. În timpul loviturii militare de stat din 20 iulie 1944, Otto Skorzeny şi unitatea lui s-au aflat la Berlin, rămânând loiale lui Hitler şi contracarând acţiunea de ocupare a puterii de către ofiţerii şi generalii germani rebeli din grupul constituit în jurul locotenent-colonelului conte von Staffenberg, în aşa-numita operaţiune „Valkirya”.

Operaţiunea „Panzerfaust”, Budapesta, octombrie 1944: aflând că şeful statului ungar, amiralul regent Miklos Horthy, avea de gând să iniţieze negocieri secrete de capitulare cu Armata Roşie, Hitler l-a trimis pe Otto Skorzeny să rezolve problema. Ocupând rapid cartierul general de la Budapesta, comandoul lui Skorzeny l-a forţat pe regent să abdice, în favoarea unui om politic de stat maghiar extremist, pro-nazist, Imre Szalássy, şi l-a capturat pe fiul regentului, Nikolas.

Operaţiunea „Grifonul”, decembrie 1944, Ardeni:în timpul ofensivei germane din Ardeni, „ultima aruncare de zaruri a lui Hitler”, unităţii de comando a lui Otto Skorzeny i-a revenit un rol deloc mărunt:oamenii săi, circa două duzini, vorbind perfect engleza americană, îmbrăcaţi în uniforme americane, trebuiau să se infiltreze în aceste trupe, în timpul ofensivei germane, şi să răspândească zvonuri terifiante. Cel mai îngrijorător dintre ele ar fi fost o pretinsă acţiune a unui comando condus de însuşi Skorzeny, având misiunea de a lovi cartierul general aliat din Paris şi de a-l asasina pe comandantul suprem, generalul Dwight David Eisenhower. Paza în jurul comandantului suprem a fost întărită, iar Skorzeny a fost declarat „cel mai periculos om din Europa”. Acţiunea i-a adus ofiţerului promovarea la gradul de locotenent-colonel în Waffen S.S.

Judecat pentru crime de război la Nürnberg

În ultimele două luni ale războiului, Otto Skorzeny a luptat alături de batalioanele de gherilă „Vârcolacul” pentru apărarea provinciilor Prusia şi Pomerania. Pentru eroismul dovedit în apărarea poziţiilor deţinute pe Frankfurt pe Oder, lui Otto Skorzeny i s-a acordat cea mai înaltă distincţie militară, „Crucea de Fier cu spade şi cu frunze de stejar”.

Cu două zile înaintea sinuciderii lui Hitler, Otto Skorzeny a primit ordinul de a se deplasa în Bavaria şi în sudul Germaniei şi de a continua lupta în ceea ce s-a numit, generic, „Fortăreaţa alpină a Germaniei”. Ajungând acolo, Skorzeny a constatat că nu avea ce comanda. La 8 mai, unitatea sa s-a predat, la Linz, în Austria. Luat prizonier, Otto Skorzeny este arestat şi judecat de Tribunalul de la Nürnberg drept criminal de război, pentru presupuse crime înfăptuite în timpul bătăliei din Ardeni. Va fi însă achitat, în urma mărturiei unui ofiţer britanic al S.O.E., comandorul şef de escadrilă Yeo-Thomas, care a declarat că şi aliaţii anglo-americani au luptat îmbrăcaţi în uniforme germane. Deşi a fost achitat, nu a fost eliberat. La 27 iulie 1948, ofiţerul de 40 de ani a evadat, ajungând întâi în Franţa, apoi în Spania generalului Francisco Franco. În 1952, o comisie internaţională îl va declara „denazificat”. Se stinge din viaţă la Madrid, la 6 iulie 1975, multimilionar.

„Duce, eu sunt trimis de Führer. Sunteţi liber!”

„Ne mai rămâneau câteva minute de parcurs până la ora H, când am recunoscut, dedesubtul meu, valea Aquila. I-am văzut imediat pe vânătorii motociclişti, care formau avangarda batalionului de instrucţie al paraşutiştilor (paraşutiştii generalului Kurt Student, care au secondat cu succes comando-ul lui Otto Skorzeny în această acţiune, n.tr.) care urcau cu toată viteza spre partea de sus a văii. Am fost apoi înconjuraţi, dintr-o dată, de o linişte tulburată numai de suflul vântului pe aripile planoarelor în care ne aflam. Pilotul descrise un mare cerc căutând, cu aceeaşi nerăbdare ca a mea, terenul de aterizare prevăzut pe pajiştea în pantă lină. Pajiştea mea triunghiulară nu era absolut deloc plată, din contră, era în pantă abruptă. Ea avea aproape înclinaţia unei trambuline de sărituri. Era imposibil să se aterizeze pe acea pajişte. Am luat atunci cu rapiditate o decizie şi am strigat: *„Aterizaţi pe verticală şi, pe cât se poate, aproape de hotel!”.* L-am văzut pe locotenentul Meier eliberându-şi paraşuta de frânare. Aparatul s-a oprit brusc şi s-a ridicat. Aterizaserăm.

Ne aflam exact la 15 metri de hotel (hotelul alpin din staţiunea montană de schi Campo Imperatore, din masivul Gran Sasso, din munţii Apennini, unde se afla închis Mussolini, n.tr.). În colţul hotelului, se afla prima sentinelă italiană. Ea ne privea cu un aer complet aiurit, fiind incapabilă să înţeleagă ce anume tocmai căzuse din cer. M-am năpustit atunci, alergând, spre hotel. Eram cu toţii nouă oameni din Waffen S.S., împreună cu locotenentul Meier. Am strigat către sentinela derutată şi dezorientată «Sus mâinile!».Am ţâşnit şi am pătruns în interior. M-am găsit în faţa unui aparat de radio şi a unui transmisionist italian, aflat fără îndoială la lucru. O lovitură de picior, deloc blândă, i-a zburat scaunul de sub el, în timp ce o a doua, dată cu patul mitralierei, l-a redus la o tăcere completă.

Privirea mea a parcurs, cu rapiditate, faţada principală a hotelului. Iar la o fereastră de la etajul întâi am zărit o figură cât se poate de caracteristică:Il Duce! Am ştiut atunci că operaţiunea noastră nu era în zadar. Atunci, i-am strigat lui Mussolini: „Îndepărtaţi-vă de la fereastră!” Ne aflam deja în faţa intrării principale. Soldaţii italieni s-au strâns acolo, după care s-au repezit afară. Două mitraliere se aflau în faţa intrării, în poziţie de tragere. Oamenii mei, cu lovituri date cu patul puştii, i-au oprit şi i-au determinat să se întoarcă. La dreapta, o scară ducea către etaje. Urcând scările patru câte patru, am ajuns până la primul etaj, după care am văzut prima cameră, pe partea dreaptă, şi am deschis rapid uşa. I-am văzut imediat pe Benito Mussolini şi pe doi ofiţeri italieni. Tocmai atunci a apărut şi subofiţerul Schwert, care, înţelegând situaţia, le-a ordonat celor doi ofiţeri să părăsească camera şi să iasă pe culoar. Aceştia, stupefiaţi, dar docili, au executat.

Prima parte a operaţiunii reuşise. Ducele era în siguranţă, în mâinile noastre. De la aterizarea noastră nu se scurseseră mai mult de trei-patru minute. Caporalii Holzer şi Benz apărură la fereastră. I-am trimis să îmi asigure calea, pe culoar. În faţa hotelului, tocmai îşi făcea apariţia adjunctul meu, Radl, care condusese planorul şi care mă urmase cu echipajul lui de oameni ai SS-ului. În pas alergător, ei au ajuns în faţa hotelului. Atunci le-am strigat: *„Totul este în ordine! Acţiunea s-a încheiat, pregătiţi-vă de plecare!”.*

Deodată, am auzit împuşcături. Trebuie să fi fost sentinelele exterioare ale italienilor. Am ieşit pe culoar şi l-am chemat pe comandantul hotelului. I-am solicitat o predare imediată, declarându-i că orice rezistenţă era inutilă. Colonelul italian a revenit. Ţinea un pahar cu vin roşu în mână, pe care mi-l întinse, spunându-mi: „Pentru învingător!”.

Un cearşaf alb, atârnat la o fereastră, a înlocuit drapelul alb. Le-am strigat apoi câteva instrucţiuni oamenilor mei, după care m-am întors către Mussolini, care stătea în picioare, într-un colţ al camerei, protejat de sergentul Schwert şi i-am declarat: *„Duce, eu sunt trimis de Führer. Sunteţi liber!”.* Ạtunci Mussolini m-a luat în braţe şi mi-a spus, fericit: *„Ştiam eu că prietenul meu Adolf Hitler nu mă va lăsa să mă prăbuşesc!”.*Predarea fu rapid executată. Soldaţii italieni fură nevoiţi să-şi depună armele în sala de mese a hotelului. La ordinul meu, ofiţerii şi-au păstrat totuşi pistoalele. Am aflat ulterior că, în

afara colonelului, fusese făcut prizonier şi un general. Staţia terminus a telefericului a căzut şi ea, fără luptă, în mâinile noastre. Prin telefon am aflat că aceeaşi soartă a avut-o şi staţia din vale. Respectasem timpul prevăzut la secundă". (Fragmente din Otto Skorzeny, „Les Commandos du Reich", collection „Action", Paris, pp. 213-216)

Evaluare: ★ ★ ★ ★ ★ Thank You!

© 2019 ART-EMIS